

17.9x24.88	31	עמוד 20	חדשות הגליל	17/02/2012	30891919-0
הריאלי התיכון הריאלי העבר - 23550					

שרה התותחית

לכבוד "יום המשפחה" אנו מביאים את סיפורה של שרה נאור, קצינה מצטיינת שהרמטכ"ל בני גנץ חשף השבוע את דרגותיה ■ שרה מממשת את חלום הנדודים של אביה מריו, שהוריו ברחו מפולין לארגנטינה, ורק הוא עלה לישראל ■ השבוע הוא קיבל, יחד עם אשתו נסיה, את מלוא התמורה על חלומו ■ שרה, מודל יהודי-ישראלי חדש של אישה, קצינה ולוחמת מצטיינת השומרת שבת ומתפללת בוקר-בוקר, שנולדה וגדלה בקריית שמונה

הרצל בן אשר

השבוע חל "יום המשפחה", מה שהיה בעבר "יום האם". היום הזה הוא ביטוי לעוד ויתור שעושות לנו הנשים, על כל היתורים שאנחנו זוכים להם גם כן. השנה יש משמעות מיוחדת ליום הזה גם בגלל טיפשותם של חלק מהגברים שעברכם נמנה עליהם. הנשים נמצאות במסע ארוך לשיקום מעמדן בחברה, וגם בחברה היהודית-ישראלית לה אנו שייכים. לא נכנס כאן לויכוח על הטעמים השונים שיש לכל צד, רק נאמר שאישה היא אישה כפי שגבר הוא גבר. שווים... הפעם, לכבוד היום המיוחד הזה אנחנו מביאים את סיפורה של שרה נאור בת קריית שמונה אשר באה לאוויר העולם לפני

עשרים ואחת שנה, לנסייה ומריו נאור.

שרה נבחרה לקצינה מצטיינת מקרב הלוחמים, וזכתה שהרמטכ"ל רא"ל בני גנץ יחשוף את דרגתה.

אחרי שנתקבלו האישורים המתאימים מדובר צה"ל לראיין אותה, נפגשנו לשיחה.

- שלום שרה, ספרי מעט על ילדותך?

שרה: "למדתי בבית הספר "המגינים", לאחר מכן בחטיבת הביניים ובכיתה י' עברתי ללמוד בתיכון "הראלי" בחיפה, בפנימייה הצבאית. תמיד עם חבר'ה גם כאן בקריית שמונה וגם במהלך הלימודים."

...וסיימת את הלימודים בראלי, אם אני זוכר נכון, גם

כהצטיינות? שרה: "כן".

זאת שרה, מנסה לא להרחיב בדברים הטובים כאילו שהם מובנים מאליהם, ולהשקיע בטעון שיפור, לעשות הכל הכי טוב.

שרה ינקה בבית את העזרה ההדרתית ואת השוויון ומגיל צעיר היא ראתה בשני ערכים אלה כמובנים מאליהם.

אני זוכר שיצאת בשני קמפיינים, הראשון היה בנושא המשלחות לפולין. ארגנת עצומה שתלמידים לא יצאו אם לא יאפשרו לתלמידים שידם אינה משגת גם לצאת, והשנייה בנושא המשתמטים מצה"ל.

- מה הביא אותך לנהוג כך? שרה: "הדברים מאוד הפריעו לי. למדתי בבית ספר שהוא מאוד

אליטיסטי, זה בית ספר פרטי, חברה שיש להם חשבתי שאם התשלום כואב לאלה שיש להם, מה יעשו התלמידים שלהורים שלהם אין.

פולין זה משהו ערכי שלא קשור בכסף, זה משהו שכל ילד צריך לעבור, צריך להכיר, צריך לדעת. עוד מעט לא יישארו ניצולי שואה וזה מאוד הפריע לי. בנושא המשתמטים זה משהו שטבוע בי עמוק. לא לשרת את המדינה, זו לא אופציה. מרוב באנשים אגואיסטים מאוד. צרם לי שיש אנשים שמתים בשביל המדינה בעוד שאחרים מתחילים את החיים שלהם בגיל 18, מוציאים תואר וזה בא על חשבון אלה שמקריבים את עצמם למען החברה והמדינה".

הרמטכ"ל רב אלוף בני גנץ, חושף את דרגותיה של הקצינה החילונית המצטיינת של התותחנים, סג"מ שרה נאור. צילום: דובר צה"ל.

17.89x25.31	32	עמוד 20	חזרות הגליל	17/02/2012	30891924-6
הריאלי התיכון הריאלי העבר - 23550					

בצבא, אתה חייב להיות מקצועי על הכלי שלך ולהאמין בו. הרבר השני, אבל לא המשני בחשיבותו, זה לאהוב את החיילים שלך, לדעת שאתה סומך עליהם וברגע שתצא להילחם איתם תעשה את זה כלי למצמץ. השילוב של השניים, האדם המשך בעמ' הבא

ותחושת השליחות הייתה מאוד חזקה".

- את תשרתי שירות קרבי כקצינה-לוחמת. איך את רואה את השירות? איך את הולכת לעשות את זה? שרה: "קודם כל זה מקצועיות. זה משהו שנדרש מכל חייל

שהשירות כצה"ל חשוב. אבא שלי עלה מארגנטינה והתגייס. לא להתגייס, לא היה אופציה בבית".

שרה כוגרת מבני גילה, ואולי זה הערך המוסף להיותה הבת הבכורה משלוש אחיות, ערן ורחל. בשלוחה הנפשית וליבה הרחב הביא אותה לנתינה במעשים, לא בדיבורים.

בחגים האחרונים ויתרת על היציאות שלך כדי לאפשר לחניכים שלך לצאת הביתה ולהיות עם בני משפחתם.

- מדוע ויתרת על היציאות שלך הביתה?

שרה: "שכשאתה מפקד וגם כשאתה חייל, האנשים שסביבך והחברים שלך עוברים איתך הכל מאלף ועד תו. כשעומדת השאלה אני בכית כחג או הם, לא התלבטתי ונשארתי במקום החיילים שלי.

חג בצבא זו חוויה. למשל, את ליל הסדר האחרון 'סגרת' עם החיילים שלי בשטח. זו הייתה חוויה מדהימה. בהתחלה הייתה הרגשה של דכדוך בגלל שהם לא בכית. אבל, הייתה ארוחת חג של כל הגדוד והייתה הפקה מדהימה. בערב, מסביב לשולחן המאולתר שארגנו אמרתי לחיילים שלי דבר אחד תחשבו על בני ישראל שיצאו ממצרים. לא הייתה להם מדינה, לא הייתה להם ארץ, לא היה להם לאן להזור, הם נדרו במדבר. כמו שאנחנו יושבים באוהל גם הם ישבו. זכינו לעשות את מה שאבותינו עשו, לשבת באוהל אבל אוהל משלנו. בית שלנו. מדינה שלנו. 'הכלים' שמסביבנו מזכירים לנו שיש לנו יכולת להגן על עצמנו ולמרות שרודפים אותנו, יש לנו יכולת להתגונן. החוויה הזו מבחינתו הייתה מאוד משמעותית ומעצבת

ילדה מתוקה

כאותה תקופה 'הריצה' שרה עצומות בפייסבוק וגם זכתה לסיקור ב'חדשות הגליל'.

- עד כמה החינוך בבית השפיע עלייך בבחירת הדרך, בכל זאת לא כל נערה צעירה הולכת למסלול צבאי וקרבי?

שרה: "החינוך בבית מאוד השפיע. המשפחה מאוד ציונית ומאוד אוהבת את המדינה. ספגתי ממנה את אהבת המולדת והעם. כמו שאתה יודע אימא שלי בהתחלה הייתה סרבנית גיוס בגלל הסטיגמות שהיו על נשים בצבא באותה תקופה. בסוף היא התגייסה ושירתה בלבנון, בנבטיה, והיא מספרת שהשירות שינה אותה, ביגר אותה והיה משמעותי. אימא סיימה את השירות כחיילת מצטיינת וזאת אחת שאמרה ש"לא רוצה לשמוע על הצבא ואני לא הולכת להתגייס".

ההורים תמיד אמרו לנו כמה

בקורס הקצינים. צילום: דובר צה"ל

שרה עם המשפחה בטקס סיום קורס הקצינים. מימין לשמאל: האחות רחל, האימא נסיה, שרה, האב מריו (מאיר) והאחות עדן.

17.86x12.51	33	עמוד 20	חדשות הגליל	17/02/2012	30891930-3
הריאלי התיכון הריאלי העבר - 23550					

למרות שלהרבה אנשים זה טבעי ומוכן מאליו שיש להם את החופש להפגין, לשבת בבתי קפה, לצאת למכולת ולקנות דברים, והם חיים בביטחון. חשוב לזכור שעבור החופש הזה הרבה אנשים עושים עבודה שחורה ושקטה כדי שנוכל לחיות פה בשקט, בשלווה ולהקים משפחה. לכן כשמגיע תורכם לתגייסו, אל תחפשו את הדרך הקלה כי מישהו צריך לקחת את המושכות ולעשות את העבודה, וזה אתם, כי המרינה היא שלכם של כולנו".

שרה בחרה בדרך הקשה והנכונה, לקבל ולתת למי שנתן לך זכות לשרת אותו, מדינת ישראל. הוריו של אביה מריו הגרו לארגנטינה מפולין כפליטים ומריו היה היחיד מבני משפחתו שחתך את רצף הפליטות ועלה בגפו הביתה. השבוע, כאשר הוא עמד וצפה בכיתו הבכורה מקבלת את דרגות הקצונה בהצטיינות מידיו של הרמטכ"ל בני גנץ, הוא ידע סופית שעשה את המעשה המשמעותי והנכון מבחינתו, הביא, יחד עם אימה של שרה, נסיה, את בתם אל המקום שממנו היא תמשיך הלאה בחינוך דור הלוחמים החדש ותעצב את אישיותה כיהודיה וישראלית שיש לה רק מדינה אחת, ישראל.

גילוי נאות. שרה הנה אחיינית. הרצל בן אשר

שרה בקורס. צילום: דובר צה"ל

פרטים ובסופו של דבר כל תפקיד הוא קודש. אם אתם יכולים להיות קרביים אז תעשו את זה. המרינה שלנו זה לא דבר מובן מאליו

שרה התותחית

המשך מעמ' 21

והמכונה, זה בעצם שילוב שנותן לך את הביטחון לצאת לקרב".

- השבוע סיימת את קורס הקצינים ואת ההשלמה בהצטיינות. איזו חוויה מיוחדת הייתה לך במהלך הקורס?

שרה: "יש שתי חוויות שזכורות לי במיוחד, האחת, בטקס בסוף בה"ד 1 מקבלים סיכת מ"מ, ובזמן הנפת הרגל כל הקצינים מצריעים. אני זוכרת שהסתכלתי עליהם ופתאום הבנתי שבעוד ארבעה חודשים גם אני הולכת להצדיע לדגל והמחשבה הייתה מדהימה מבחינתי.

החוויה השנייה התרחשה בטקס של קבלת הדרגה, כשצעדנו לקראת היציאה, ממש בסוף הטקס, כל המפקדים כבר יצאו ממגרש המסדרים ועמדו בשלושת מולנו. אנחנו עוברים מולם עם הדרגות וברגע שחלפנו על פניהם... הם הצדיעו לנו. זה מאוד ריגש אותי. אחרי עבודה מפרכת של שמונה חודשים המפקדים שלך מצדיעים לך ולא אתה להם, וואו".

- לסיום, מה היית אומרת לחבר'ה הצעירים, ובעיקר לבנות הצעירות שעומדות להתגייס?

שרה: "בראש ובראשונה להתגייס. מי שיכול שילך לקרבי. גם מי שלא יכול להיות לוחם ימצא לו תפקיד, כל תפקיד חשוב. הצבא שלנו זו מערכת אחת גדולה שמורכבת מהרבה